

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/69/2018
Identifikačné číslo spisu: 1209215094
Dátum vydania rozhodnutia: 28.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1209215094.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: W.. I. T., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom D. 5, XXX XX J., zastúpeného FELŠŔCI & Partners, s.r.o., so sídlom Bajkalská 31, 821 05 Bratislava, IČO: 47 254 203, v mene ktorej koná JUDr. Ing. Ján FelšŔci ako advokát a konateľ, proti žalovanému: PALGAS, s.r.o., so sídlom Prievozská 32, 821 05 Bratislava, IČO: 31 399 100, zastúpenému: CONSULTA v.o.s., so sídlom Šafárikovo nám. 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 318 495, JUDr. Petrom Šmeringaiom, spoločníkom, o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, vedenom na Okresnom súde Bratislava II, pod sp. zn. 23Cb/243/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. februára 2018, č. k.3Cob/18/2017-379, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a.
- II. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 27. septembra 2016, č. k. 23Cb/243/2009-353, určil, že uznesenie č. 1 prijaté mimoriadnym valným zhromaždením spoločnosti PALGAS s.r.o. zo dňa 11. 06. 2009, v ktorom valné zhromaždenie schválilo orgány mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti PALGAS s.r.o., a to predsedu valného zhromaždenia I.. G. K. a zapisovateľa W.. R. T., a uznesenie č. 2 prijaté mimoriadnym valným zhromaždením spoločnosti PALGAS s.r.o. zo dňa 11.06.2009, ktorým valné zhromaždenie odvolalo s účinnosťou od 11.06.2009 z funkcie konateľov spoločnosti W.. I. T., nar. XX.XX.XXXX bytom D. 5, XXX XX J., r.č. XXXXXX/XXXX, I.. O. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. 9, XXXXX J., r.č. XXXXXX/XXXX a C. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX/XX, XXXXX J., r.č. XXXXXX/XXXX a s účinnosťou od 11.06.2009 zvolilo do funkcie konateľov spoločnosti I.. G. K., bytom V. 7, XXX XX J., nar. XX.XX.XXXX, r.č. XXXXXX/XXX. W.. R. T., bytom N. XX/XX, XXX XX D., nar. XX.XX.XXXX, r.č. XXXXXX/XXXX a W.. P. Q., bytom C. J. 6, XXX XX J., nar. XX.XX.XXXX, r.č. XXXXXX/XXXX je neplatné. Žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Žalobca sa žalobou doručenu na súd prvej inštancie dňa 10.09.2009 domáhal, aby súd určil, že uznesenie mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti PALGAS s.r.o. zo dňa 11.06. 2009 o odvolaní a zvolení konateľov je neplatné. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že valné zhromaždenie uskutočnené dňa 11.06.2009 o 8.00 hod nebolo po formálnej stránke zvolané riadne. Nakoľko žalobca podal žalobu na súd prvej inštancie dňa 10.09.2009, zákonná trojmesačná prekluzívna lehota v zmysle ust. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka na podanie takejto žaloby zostala zachovaná. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skonštatoval, že spoločníka, ktorého počet hlasov v pomere ku všetkým hlasom predstavoval aspoň 10 % bolo potrebné pozývať na valné zhromaždenie s oznámením programu rokovania písomne, pričom pozvánka mu mala byť najmenej 15 dní pred termínom konania valného zhromaždenia doručená, čo sa vzťahovalo aj na žalobcu. Podanie pozvánky na poštovú prepravu v posledný deň lehoty na jej doručenie bolo podľa súdu prvej inštancie jednoznačne zmeškaním lehoty na riadne zvolanie valného zhromaždenia. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že mimoriadne valné zhromaždenie zvolané na deň 11.06.2009 nebolo zvolané riadne, čo malo za následok neplatnosť uznesení na ňom prijatých.

3. V súvislosti s odlišnou úpravou obsiahnutou v Spoločenskej zmluve a v ust. § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka ohľadom zasielania pozvánky na valné zhromaždenie spoločníkom súd prvej inštancie uviedol, že obchodný podiel žalobcu ako spoločníka spoločnosti žalovaného v čase zvolania valného zhromaždenia predstavoval 20,43 % základného imania spoločnosti, a preto platila úprava zakotvená v Spoločenskej zmluve, podľa ktorej pozvánka mala byť žalobcovi zasielaná písomne.

4. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie vyslovil, že sa v danom prípade jedná o také jednoznačné porušenie zákona a Spoločenskej zmluvy, ktoré mohlo žalobcu ako spoločníka spoločnosti žalovaného obmedziť na jeho právach spoločníka, a to pokiaľ ide o jeho právo podieľať sa na riadení spoločnosti a kontrole jej činnosti na valnom zhromaždení v rozsahu a spôsobom uvedeným v Spoločenskej zmluve.

5. Na doplnenie súd prvej inštancie k otázke naliehavého právneho záujmu pri určovacej žalobe s poukazom na ust. § 131 Obchodného zákonníka uviedol, že tento nie je potrebné osobitne preukazovať, lebo jeho existencia sa predpokladá zo zákona. Napriek tomu, že žalobca v žalobe uvádzal viacero dôvodov neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, súd prvej inštancie považoval za postačujúce, že akceptoval jeden z nich s prihliadnutím na nesporný skutkový stav. S ostatnými namietanými dôvodmi neplatnosti valného zhromaždenia sa preto súd prvej inštancie nezaoberal a ani ich neskúmal.

6. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 7. februára 2018, č. k. 3Cob/18/2017-379, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Po preskúmaní súdneho spisu odvolací súd skonštatoval vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, pričom uviedol, že skutkový stav súd prvej inštancie vyhodnotil správne a aj správne právne vec posúdil. S prihliadnutím na vykonané dokazovanie podľa ustanovení Obchodného zákonníka (§ 129 ods. 1 a § 131 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka) a podľa čl. VI ods. 9 Dodatku č. 1 k Spoločenskej zmluve zo dňa 07.07.1998 (ďalej len „Spoločenská zmluva“) odvolací súd skonštatoval, správnosť vyhovie žalobe. Predmetné uznesenie č. 1 valného zhromaždenia spoločnosti žalovaného bolo potrebné považovať za neplatné z formálnych dôvodov, ktoré spočívali v tom, že nebol dodržaný postup pri zvolávaní valného zhromaždenia spôsobom, ako ho upravuje Spoločenská zmluva, a to u žalobcu ako spoločníka, ktorého podiel predstavoval 20,43 % základného imania spoločnosti žalovaného.

7. Predpokladom určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia je podľa ust. § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka len ak porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov mohlo obmedziť práva spoločníka, ktorý sa určenia neplatnosti domáha. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom, že nedodržanie postupu pri zvolaní valného zhromaždenia v zmysle Spoločenskej zmluvy jednoznačne obmedzilo právo žalobcu zúčastniť sa na valnom zhromaždení a vykonávať tak na ňom jeho základné práva ako spoločníka, čím mal predpoklad uvedený v ust. § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka za preukázaný. Z uvedeného dôvodu odvolací súd posúdil námietku žalovaného o neprípustnosti žaloby v zmysle ust. § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka za nedôvodnú. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdil.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu

odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ právne posúdenie odvolacieho súdu v napadnutom rozsudku považuje za celkom zjavne nesprávne, pričom v tejto súvislosti poukázal na znenie dispozitívneho ust. § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka a zdôraznil, že sa súd prvej inštancie ani odvolací súd nevysporiadali s jeho argumentáciou o odlišnej právnej úprave zakotvenej v čl. VI. ods. 9 Spoločenskej zmluvy, podľa ktorej valné zhromaždenie stačí v lehote 15 dní pred termínom jeho konania iba zvolať.

9. So záverom odvolacieho súdu ohľadom existencie formálneho nedostatku pri zvolávaní valného zhromaždenia, ktorý mal za následok neplatnosť samotného valného zhromaždenia sa dovolateľ nestotožnil a považuje tento názor odvolacieho súdu za odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. novembra 2010, č. k. 3Obdo/31/2010-222. V predmetnom uznesení Najvyššieho súdu SR dovolateľ upriamil pozornosť na konštatovanie dovolacieho súdu, že odvolací súd dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti uznesenie pre chybu pri zvolávaní a konaní valného zhromaždenia, pričom aj v tomto prípade žalobca od počiatku argumentoval nespĺnením podmienok na zvolanie valného zhromaždenia v zmysle spoločenskej zmluvy. Podľa dovolateľa sa v predmetnom uznesení jedná o úplne totožný nedostatok, ktorým odôvodňujú súde nižšej inštancie neplatnosť valného zhromaždenia a skutkové okolnosti ohľadne zasielania pozvánky na valné zhromaždenie identické.

10. V rámci svojho dovolania žalovaný skonštatoval, že odvolací súd nesprávne interpretoval Spoločenskú zmluvu žalovaného a nesprávne sa stotožnil s argumentáciou uvedenou v rozsudku súdu prvej inštancie. Zároveň poukázal dovolateľ na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. ObdoV/70/2003, podľa ktorého dôsledky formálnych väd pri zvolávaní valného zhromaždenia z hľadiska vplyvu na platnosť valným zhromaždením prijatých uznesení treba posudzovať podľa toho, či v konkrétnom prípade mali, alebo mohli mať negatívny vplyv na možnosť uplatnenia práva niektorého zo spoločníkov. Dovolateľ trval na tom, že podľa ust. čl. VI. ods. 9 Spoločenskej zmluvy žalovaného platí, že v lehote 15 dní pred konaním valného zhromaždenia stačí valné zhromaždenie zvolať, a nie že v tejto lehote musí byť pozvánka na valné zhromaždenie spoločníkovi aj doručená.

11. Na výzvu súdu prvej inštancie zo dňa 18.09.2018 doručenú dňa 03.10.2018 právnenému zástupcovi žalobcu na vyjadrenie k dovolaniu žalovaného, žalobca nereagoval.

12. Žalovaný písomným podaním v dovolacom konaní zo dňa 27.07.2018 doručeným súdu prvej inštancie dňa 27.07.2018 poukázal na nové rozhodnutie odvolacieho súdu v skutkovo rovnakej veci, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. marca 2018, č. k. ICob/52/2017-212, v ktorom sa jednalo o určenie neplatnosti rovnakého valného zhromaždenia zo dňa 11.06.2009. Odvolací súd v tomto konaní uviedol, že súd prvej inštancie nezohľadnil ust. § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka, či a aké práva žalobcu ako spoločníka boli obmedzené, a súd prvej inštancie tiež neskúmal dôvody, pre ktoré sa žalobca valného zhromaždenia nezúčastnil, hoci mu bola pozvánka doručená i keď oneskorene, čo je podstatné.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.).

14. Dovolanie bolo podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný kódex. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania je potrebné dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nemôže byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť vo veci samej. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

15. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

16. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

17. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie alebo odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

18. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalovaný prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

19. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. by mal dovolateľ vysvetliť (a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

20. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní dostatočne nevymedzil právnu otázku a neoznačil ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v tejto súvislosti ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky, opačný postup by bol v rozpore s koncepciou právnej úpravy dovolania vyplývajúcej z Civilného sporového poriadku.

21. Z obsahu dovolania žalovaného možno vyvodíť právnu otázku, v zmysle ktorej ak podľa ust. čl. VI. ods. 9 Spoločenskej zmluvy spoločnosti žalovaného bolo postačujúce, že bolo valné zhromaždenie zvolané najmenej 15 dní pred termínom jeho konania bez toho, aby v tejto lehote bola pozvánka na valné zhromaždenie doručená spoločníkom, teda aj žalobcovi, má to za následok neplatnosť uznesení prijatých na takto zvolanom valnom zhromaždení.

22. Spoločenská zmluva spoločnosti žalovaného v čl. VI. ods. 9 zakotvuje, že „valné zhromaždenie sa zvoláva uvedením programu rokovania písomne, telefonicky, ústnym oznámením, vyvesením písomnej pozvánky v sídle spoločnosti na mieste na to určenom, alebo iným spôsobom, na ktorom sa spoločníci dohodli, a to najmenej 15 dní pred termínom jeho konania. V kratšom termíne len so súhlasom všetkých spoločníkov.“

23. Podľa čl. VI. ods. 10 Spoločenskej zmluvy „spoločníka, ktorého počet hlasov v pomere ku všetkým hlasom predstavuje aspoň 10% treba pozývať s oznámením programu rokovania písomne.“

24. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolateľ vidí v tom, že v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. novembra 2010, č. k. 3Obdo/31/2010 - 222, Najvyšší súd SR v postavení dovolacieho súdu v konaní medzi tými istými sporovými stranami už raz rozhodol, že odvolací súd dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti uznesenia pre chybu pri zvolávaní a konaní valného zhromaždenia, kedy žalobca ako dôvody neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia uvádzal rovnaké formálne nedostatky zvolávania valného zhromaždenia ako v prebiehajúcom konaní.

25. K žalovaným uvádzanému uzneseniu Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. novembra 2010, č. k. 3Obdo/31/2010-222, dovolací súd uvádza, že v tomto konaní súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že žaloba bola podaná po uplynutí zákonom stanovenej 3-mesačnej lehoty podľa ust. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, a preto sa už ďalej súd prvej inštancie nezaoberal ďalším žalobcom uplatňovaným dôvodom neplatnosti, resp. či bolo rozhodnutie prijaté potrebným počtom hlasov. Odvolací súd naopak posúdil, že žaloba bola podaná včas, ale rovnako sa nezaoberal otázkou namietaného v tomto konaní hlasovania na konaní valného zhromaždenia. Vzhľadom na uvedené dovolací súd v predmetnom konaní skonštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu sú predčasné, nakoľko vychádzali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, čím došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, a preto dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Dovolací súd zdôrazňuje, že uznesenie Najvyššieho súdu SR vydané v konaní sp. zn. 3Obdo/31/2010 bolo síce zrušujúce, ale jeho podstata spočívala v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu vychádzali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Najvyšší súd SR sa preto nezaoberal meritom veci, a už vôbec neriešil právnu otázku, ktorá je predmetom prebiehajúceho konania, z uvedeného dôvodu dovolací súd nepovažoval žalovaným označené uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. novembra 2010, č. k. 3Obdo/31/2010-222, za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v riešení otázky povinnosti doručiť pozvánku na mimoriadne valné zhromaždenie v 15. dňovej lehote podľa čl. VI. ods. 9 Spoločenskej zmluvy žalovaného.

26. Žalovaný v rámci tvrdeného odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. ObdoV/70/2003, z ktorého vyplýva, že „ustanovenie § 129 Obchodného zákonníka je čiastočne kogentné, lehota na zvolávanie valného zhromaždenia je ustanovená ako minimálna na 15 dní, ktorá v danom prípade spoločenskou zmluvou nebola upravená. V danom prípade na zvolanie valného zhromaždenia bola potrebná forma písomnej pozvánky. V prípade, keď sa valné zhromaždenie zvoláva písomnou pozvánkou, mala by 15-dňová lehota plynúť až od doručenia pozvánky spoločníkom a nie od odoslania spoločnosťou, aj keď zákon nie je tak presný, aby ustanovil plynutie lehoty na zvolávanie valného zhromaždenia. Zmyslom právnej úpravy, týkajúcej sa zvolania valného zhromaždenia, je ochrana záujmov spoločníkov v tom, aby každý z nich mal reálnu možnosť zúčastniť sa valného zhromaždenia a uplatniť svoje základné právo. Predovšetkým sa tak má zabezpečiť, aby spoločník mal možnosť v primeranej lehote sa dozvedieť o konaní valného zhromaždenia, rozhodnúť, či sa ho zúčastní. Nemal by však mať možnosť práve neprevzatím pozvánky na valné zhromaždenie brániť chodu spoločnosti. Dôsledky formálnych väd pri zvolávaní valného zhromaždenia z hľadiska vplyvu na platnosť valným zhromaždením prijatých uznesení treba posudzovať podľa toho, či v konkrétnom prípade mali, alebo mohli mať negatívny vplyv na možnosť uplatnenia práva niektorého zo spoločníkov.“

27. Dovolací súd po preskúmaní predmetného rozhodnutia, na ktoré poukázal dovolateľ, zistil, že v

danom prípade spoločenská zmluva odkazovala na ustanovenie § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka, teda že spoločnosť bola povinná dodržať zákonom ustanovené podmienky. Nakoľko sa v spoločenskej zmluve nenachádzala odlišná právna úprava od dispozitívnej právnej úpravy v ust. § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako je tomu v prebiehajúcom konaní, dovolací súd sa výlučne zaoberal ust. § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka. Rovnako ako v danom prípade, aj v prebiehajúcom konaní existovala potreba doručenia písomnej pozvánky spoločníkovi (čl. VI. ods. 10 Spoločenskej zmluvy). Z dôvodu, že žalobca v postavení spoločníka spoločnosti žalovaného spadal do kategórie spoločníkov, ktorým sa zvolanie valného zhromaždenia malo oznámiť písomnou pozvánkou najmenej 15 dní pred termínom jeho konania, je možné aplikovať záver Najvyššieho súdu SR vyslovený v konaní ObdoV/70/2003, že ak sa valné zhromaždenie zvoláva písomnou pozvánkou, mala by 15-dňová lehota plynúť až od doručenia pozvánky spoločníkovi, a nie od jej odoslania spoločnosťou. Vzhľadom na uvedené dovolací súd v konaní nezistil odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

28. K písomnému podaniu žalovaného pod názvom vyjadrenie v dovolacom konaní zo dňa 27.07.2018, doručenom na súd prvej inštancie dňa 27.07.2018, dovolací súd uvádza, že bolo podané po 21.05.2018, tzn. po lehote na podanie dovolania, a zároveň v ňom dovolateľ poukazuje na rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Z uvedených dôvodov dovolací súd neprihliadol na argumentáciu uvedenú v predmetnom vyjadrení žalovaného.

29. V uvedenej súvislosti poukazuje dovolací súd na vysvetlenie obsahu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017, sp. zn. 3Cdo/6/2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivito v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. S prihliadnutím na čl. 3 C. s. p. do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie.

30. Po preskúmaní dovolania dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod uplatnený v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. (odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) spôsobom, aký vyplýva z ust. § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 421 ods. 1 písm. a/ tohto právneho predpisu. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Obdo/31/2010, na ktoré v dovolaní v súvislosti s uvedeným dovolacím dôvodom poukázal totiž nespadá pod pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu a pri rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. ObdoV/70/2003, dovolací súd nezistil odklon odvolacieho súdu od právneho záveru v ňom uvedenom.

31. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalovaného podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. prípustné, dovolací súd ho v súlade s ust. § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.

32. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 :0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.